

Övre hallen har fått karaktär av sydländsk pergola här uppe i högan nord. Det har skett genom att golvet belagts med tegel, och vidare har i mitten en fontän byggts upp. Det är Cobiza, som med sina skära höljen håller samman fontänranden, lyktan och det mörka taket. T. h. olika bladväxter. — När lektor och fru Arner hade köpt stället, lät de bl. a. undanröja de påsatta taken i rummen av spikade bräder och papp, och då kom de ursprungliga vackra bjälktaken fram.

Hemmet som Skön Konst

— det är vad lektor och fru Arner förverkligat i sin Umeågård

Lektor Anders Arner, hans maka Elin samt dottern Elsa, som bor hemma (två söner är läkare i Stockholm).

Nedan: Parti av matsalen. Bordet med stenskiwa är skånskt; sådana stenskivbord fanns ofta i de gamla skånska hemmen. (Fru Arners eget barndomshem var en skånsk bondgård, som i 300 år gått i arv i släkten.) T. v. om renässansskåpet porträtt av lektor Arners mor, förnäm skånsk bondhustru med släktgård också hon.

Från nedre hallen. Den helt skulpterade stolen är från fru A:s hem. Över renässanskistan en av hemmets förnämliga målningar: Lot och hans döttrar av den kände finske konstnären Alex. Laureus (tidigt 1800-tal).

På bordet i lektorns bibliotek tronar en Karl XII:s bibel. Lektor Arner, som är prästvigd, bedriver bl. a. Lutherstudier. Obs. de dekorativa fönstren.

Såsom en verklig vävnadskonstnär har fru Arner kompletterat den alltigenom stiläkt inredningen. Här håller hon på med en rosengångsmatta i härgarn.

Det är ju ganska remarkabelt, att två skåningar har skapat Västerbottens kanske vackraste hem! Skåningarna ifråga är lektor Anders Arner och hans hustru Elin, och hemmet heter Böleå utanför Umeå. Vad som gör hemmet så säregnet, är att här gångna seklers »högre-stånds-kultur» fått smälta samman med ting ur skånsk och västerbottensk bondekultur — och så med alster av husmoderns skicklighet i skånsk vävnadskonst. »Finsoffan» i biblioteket är t. ex. från fru Arners barndomshem: hennes mors brudsäng, som gjorts om. Från samma hem är en gammal kista. Den vackra sekretären i salongen åter är från lektorns hem, en bondgård, som också den gått från far till son; möbelen ifråga tillhörde hans farfar. — Från det gamla Västerbotten är bl. a. två sångar. Fru Arner är född i Färs härad och maken i Albo härad, båddera alltså »söder om landsvägen», och det borde ju låta riktigt utländskt här uppe, om det inte vore så, att även Norrland är fyllt av skåningar och att Umeå är en av

(Forts. å sid. 35.)

VECKANS UPPRIKTIGA

bekännelse

TAGE AURELL: "Utan tron på en ny mer 'själisk' tid ville jag inte leva."

Tage Aurell är mästaren inom svensk berättarkonst. När Artur Lundkvist nyligen vid ett författarmöte yttrade, att den hitills brukade romanformen har överlevat sig själv (utom i underhållningssyfte) och att en ny romanform måste efterlysas, framhöll han just Tage Aurell såsom den fulländade representanten för en av dessa former, »den koncentrerade romanen».

Tage Aurell skyr allt reklamväsen, och utöver sin konst brukar han ge minsta möjliga av sig själv till offentligheten. Så mycket roligare är det för Husmodern att få återge den »bekännelse», som han skrivit ner för oss i sitt hem i Mangskog i Värmland.

Vad skulle ni ha svårt att leva utan?

Allt det jag nu har — även om allt är lån.

Vad skulle ni ha svårt att leva med?

Omöjligt att räkna upp vad som för tanken framstår som omöjligheter att leva samman med, evad det gäller varelser, yttre och inre förtryck etc. — men människan vänjer sig ju —

Vilken sorts människor tycker ni om?

Först och sist de uppriktiga.

Vad för sorts människor skulle ni ha svårt att leva tillsammans med?

Följaktligen de ouppriktiga.

Hur kopplar ni av?

Jag går och lägger mig.

Vilken mat tycker ni bäst om?

All god mat, utom kålrot och hummer. Svamp endast under förutsättning att den plockats och stuvats av Tora Dahl. Bästa smakminnet är snart 25 år gammalt, en déjeuner samman med Henri Barbusse i ett litet värdshus bortom Fontainebleau.

Säg något som är glädjande just nu?

Att dagarna snart blir längre. Och att ha »Hitom himlen» inom räckhåll.

Något tråkigt?

Det är mycket som är sorgligt och oroande i tiden — 'tråkigt' säger ingenting riktigt om någonting.

Varför blir en människa författare? Därför att hon vill återge det sköna eller för att hon vill uttrycka en sanning?

För bäggedera — de bägge strävandena är oupplösliga.

Vid vilken ålder brukar människorna vara vad vi kalla vackrast?

Jag bor på landet — där är de äldrande vackrast.

Hur påverkar en människas själ hennes yttre?

På allt sätt.

Tror ni att någon ny tid stundar då de själiska intressena sätts högre?

Utan den tron ville jag inte leva.

Tror ni på något som kallas mystik, ett nytt sjätte sinne, en ny känslighet för skeenden el. dyl.?

Ja. Mystik är en 'verklighet' och den spänner över vida mer än som uttryckes i de anförda begreppen.

Varför tror människor att de måste vara annorlunda, »finare» än de är? Och hur få dem från det?

a) På grund av fel-anpassning. b) Genom (gärna varsam) uppriktighet i vårt umgänge med dem.

Hur länge har ni själv »skrivits»?

Sen jag lärde mig läsa, tror jag.

Tycker ni bäst om folk som lever i enkla förhållanden?

Ja, avgjort.

sens så kallade ljus. Ibland var jag så rädd att jag inte vågade svara rätt på frågor, därför att jag visste att jag sedan skulle utåttas för ännu värre tortyr. Jag vägrade också gå på danskurs — varför skulle jag lära mig dansa, vem skulle vilja dansa med mig!

När jag var 18 år inträffade något som botade min särbarhet för hårets skull. Det kom en berömd konstnär till vår stad och honom mötte jag en kväll i solnedgången. Belysningen måtte ha varit särdeles fördelaktig, han blev alldeles vild på att måla mig och bad att genast få följa med mig hem och tala med föräldrarna. Han blev vår goda vän, målade mig, ställde ut porträttet på Salongen i Paris och fick en fin medalj! Medan konstverket skapades fick jag klart för mig att mina kopparfärgade härmsor var det vackraste jag hade, att Södersns societetsdamer skulle vara villiga att ge miljoner för att äga dem och att mina ett-riga fräknar på näsan bara underströk min typ. Ja, sen var det jag som satte min fränkiga nos i vädret och utmanande skakade min röda man i solen där jag gick mellan skvallerspeglarna längs Stora gatan i vår lilla stad!

Och så var det för stora fötter . . .

Signaturen skulle också kunna lämna ett litet bidrag: Mitt komplex var länge mitt skonummer. Jag är betydligt över medellängd och därför i min fulla rätt att ha fötter där-efter. Men det var inte »fint» för ett kvartsekel sen att ha stora fötter och händer, och vilket flickebarn vill inte fylla skönhetskravet så långt det går. Jag minns hur jag ville sjunka genom golvet när förnåma skobutiksfröknar med små, små fötter förintande dräpte till mig med: »Nej, så stora nummer har vi verkligen inte, det frågas så sällan efter . . .» Ibland ljög jag att jag skulle köpa stora skor åt min mamma »som hade ömma fötter» och då vågade jag förstås inte prova dem utan fick dras med passformen sådan den var.

Under en vistelse i England fick jag bot för det komplexet. Där kunde man redan då få hur stora och klumpiga skor som helst, det ansågs vara ladylike, liksom stora påsiga handskar. Och så lät jag en svensk skomakare kopiera mina sköna engelska skor, och klev ogenerat omkring på breda sulor och låga klackar.

Nu är det högsta mode med mjuka, vettiga skor — men dagens skofröken är faktiskt lika förvånad som hennes kollega för 25—30 år sen, när man frågar efter större nummer. Och svaret ungefär likalydande: Nej, det numret har vi inte, det gick åt med det-samma . . .

Men komplexet existerar visst fortfarande, fast nu sitter det bara hos skofabrikanten . . .
Isabel.

Mors ring.

(Forts. fr. sid. 10.)

min barndoms klenhet och ständiga sjukdomar blivit hennes hjärtebarn . . . hon sörjde över mitt förspillda liv så hennes hjärta höll på att brista . . . Och hennes tårar strömmade över min panna.

Jag svarade:

»Älskade mor, jag har själv länge känt att det håller på att gå utför med mig, och jag har gång på gång lovat mig att sluta med detta nattsudd och börja ett nytt liv. Men då frestelsen kommer blir den mig övermäktig, och jag faller på nytt. Då glömmer jag alla mina goda föresatser. Om bara någon i farans stund ville påminna mig om dem eller

tala om mor, och att jag inte får komma mors förhoppningar på skam — då vore jag räddad. Men det finns ju ingen, som kan vara till hands i dylika ögonblick . . .»

»Ju, vänta», viskade mor, »jag vet den, som ska hjälpa dig.»

Hon sköt mig tillbaka, steg upp ur bädden och gick fram till en sekretär, öppnade en liten låda och tog fram en slät och mycket tunn guldring.

»Detta är min vigselring. Genom arbetet för dig och dina syskon blev den så smal och sliten, att jag inte vågade bära den längre. Då lade jag in den i det kuvert, där en lock av din fars hår ligger, och skaffade mig en mässingsring, som jag bär under det dagliga arbetet. Nu skänker jag dig min vigselring, den dyrbaraste ägodel jag har. Med den följer en mors välsignelse över hennes stackars gosse och Guds välsignelse över hans arbete — sträck fram din hand! . . .»

Mors ring visade sig också ha kraft att ge. Den återgivna episoden ur Hugo Alfvéns liv fick sin naturliga avrundning i och med uppremiären på hans andra symfoni på Operan — med Wilhelm Stenhammar som dirigent. »På första raden satt min mor, mina bröder och jag. Dagen till ära har jag den tunna vigselringen, ty det var ur den, som symfonien sprungit fram, och symfonien var som gengäva tillägnad min mor», skriver dr Alfvén och fortsätter längre fram i boken:

»Det blev en seger, en strålände seger. Jag nedkallades genast till scenen och måste gång på gång in och bocka för kungligheten och publiken, som till slut både ropade »bravo» och viftade med näsdukarna, medan orkestern gav tusch. Jag hade fullständigt slagit igenom.

När jag återvände till min plats för att lyssna till den Mozart-symfoni, som avslutade konserten, satt mor i logen och grät, men den gången var det inte av sorg utan av glädje.

Efter konserten samlades hovkapellet med John Forsell — som medverkat i programmet —, Wilhelm Stenhammar och mig till fest på Hamburger Börs. Den glömmer jag aldrig, lika litet som morgonsolens guld över poppelkronorna på den lilla kyrkogården vid Jakobs kyrka.

Det var sent när jag kom hem. Tyst hängde jag av mig rocken och smög in i salen på väg till mitt rum. Dörren till mors rum stod på glänt, och jag hörde hennes lugna andedrag. Sakta sköt jag upp dörren och gick fram till hennes bädd. I natt vätte inte hennes tårar min panna. Hon log ännu i sömnen.

Jag böjde mig ned och viskade:
»Tack för ringen, mor!»

Hemmet som skön konst.

(Forts. fr. sid. 21.)

Sveriges finaste kulturstäder (därom en annan gång). I trettio år har makarna bott i Umeå, där de hade ett eget hus. Böleå, som gården heter, var i mer än 200 år officersboställe. Nu såg det ju inte mycket ut för världen — men lektor Arner hade strax blick för vad som kunde göras av det. För tolv år sedan köpte han det och satte strax i gång med restaurering och inredning.

Paret Arnerns omsorger sträckte sig också till park och trädgård. I växthusen mognar nu druvor och aprikoser. Nära gårdsplanen har rests en minnessten över karolinerna.

Så står då Böleå boställe den dag som i dag är som ett levande minnesmärke över gammal tid i Västerbotten, och som ett utomordentligt vackert hem, där gångna tiders kultur och smak fått liv igen.

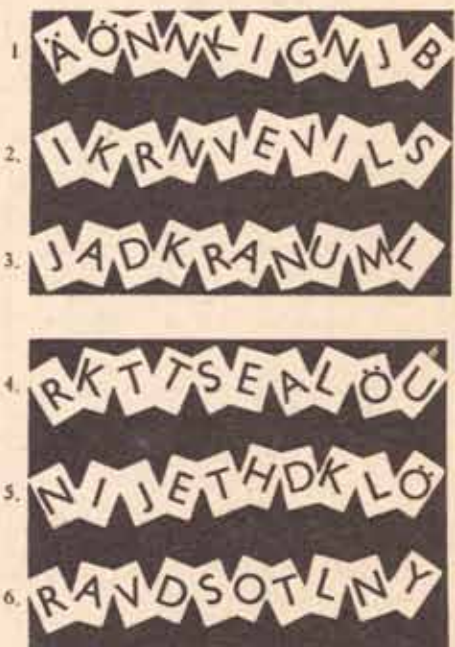
KAN NI LÄGGA DE SEX ORDEN?

Var med och tävla om veckans 100 kronor! Ett ord skall bildas av varje bokstavsrad.

Här nedan ha vi ännu en tävlingsuppgift i lexikonordens tecken.

Frågan är alltså, vilka vanliga svenska ord gömmer sig bakom de till synes meningslösa kombinationerna här nedan? Plocka fram de avsedda orden — lättast går det med hjälp av Lexikonkort — fyll i dem på kupongen här invid, och sänd in den till Tävlingsredaktionen, Husmoderns Lexikon 52, Postgatorn 3268, Stockholm 3, så att det är oss tillhanda senast den 3 januari.

Priserna äro ett första pris på 50 kr., ett andra på 25 kr. och fem på 5 kr. vardera.

RED. AV HUSMODERN, SVEA-
VÄGEN 53, STOCKHOLM
De sex lexikonorden äro:

1.
2.
3.
4.
5.
6.

Namn:

Bostad:

Adress:

Denna kupong (eller avskrift av den-samma) insändes vederbörligen ifyllt till Tävlingsredaktionen, Husmoderns Lexikon 52, Postgatorn 3268, Stockholm 3, och bör vara oss tillhanda senast d. 3 januari. Brevet skall frankeras som slutet brev.